

Het was dertig graden, maar Jess moest een muts op. Hij was lang en wit en bedekte haar gezicht en nek. Over haar ogen droeg ze een soort skibril. Verder had ze een wijde trui aan, een broek en dikke handschoenen, zodat geen stukje huid werd blootgesteld aan de zon.

‘Ik wil hier niet zijn,’ zei ze. Ze werd gek van de jeuk aan haar neus en schoof de skibril omhoog om te krabben.

‘Niemand gaat graag naar het ziekenhuis,’ antwoordde haar moeder.

‘Dus we kunnen gaan?’

‘Je hebt weer een van je buien, merk ik.’ Haar moeder zuchtte.

Jess zuchtte ook. Het getal op het schermpje werd hoger toen de lift naar de kinderafdeling ging. Nu al stond het zweet op haar rug,

waardoor haar trui aan haar huid plakte. De zomer was absoluut de vreselijkste tijd van het jaar.

‘Het is maar een paar keer per maand,’ zei haar moeder.

‘Máár een paar keer per maand?’ zei Jess. Haar stem schoot omhoog.

‘Moet dit?’

Jess vond dat het moest. In elk geval tot haar moeder begreep hoe erg ze alles en iedereen hier haatte.

De liftdeuren gingen open op de tweede verdieping, waar een vrouw stond in een paarse jurk. Ze wilde de lift in stappen, maar stond abrupt stil toen ze zag dat Jess helemaal was bedekt. De mond van de vrouw stond wijd open als die van een vis, maar er kwam geen woord uit.

‘Kunnen we u helpen?’ vroeg de moeder van Jess.

‘O...’ zei de vrouw en ze herstelde zich een beetje. ‘Naar boven of beneden?’

‘Wij gaan naar boven.’

‘Goed. Nou. Ik moet naar beneden. Ik wacht wel op de volgende. Bedankt.’ De vrouw zette een stap naar achteren. Nog steeds staarde ze Jess aan.

‘U kunt uw mond weer dichtdoen,’ zei Jess toen de liftdeuren slo-ten.

‘Lieverd, dat was onbeleefd,’ zei haar moeder afkeurend.

‘Ze heeft me niet gehoord.’

‘Jammer.’ Ze glimlachten allebei zonder elkaar aan te kijken. Haar moeder drukte een paar keer op de knop voor de vierde verdieping en tikte met haar voet. De lift schudde hevig toen hij weer op gang kwam.

‘Ik vind hem niet aardig,’ zei Jess.

‘Hij is hartstikke aardig.’

‘Tegen jou is hij aardig. Tegen mij praat hij of ik niet helemaal lekker ben.’

‘Hij praat tegen je zoals je tegen een kind praat.’

‘Precies.’

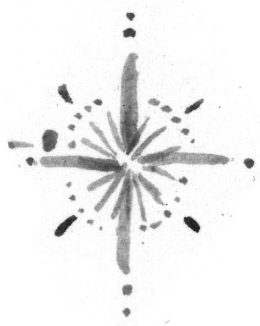
‘Hij is een heel goede dokter.’

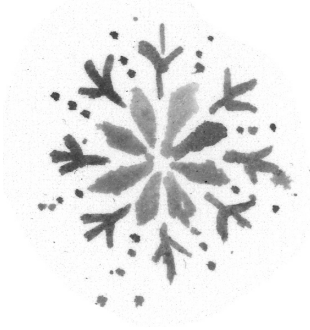
‘Hoe weet jij dat? Jij hebt geen medicijnen gestudeerd.’ *Schaakmat*, dacht Jess.

‘Zet je bril maar weer op,’ zei haar moeder. ‘In de gang zijn ramen.’

‘Maar mam...’ begon ze.

‘Jessica,’ zei haar moeder nadrukkelijk. *Schaakmat*.

Dokter Stannard was extreem lang, extreem dun en, dacht Jess, extreem irritant. Hij had de gewoonte om met zijn bovenlichaam naar voren te leunen, als een vlaggenstok die buigt in de wind. Hij was zo lang dat zijn vader wel een reus moest zijn geweest: niet iemand die toevallig lang was uitgevallen, maar een echte reus, over wie je in boeken leest. Jess had zelf eens zo'n verhaal geschreven: over een gemene reus die in een grot leefde waar de botten van de stumpers die waren langsgelopen hoog lagen opgestapeld.

Dokter Stannard zag er niet uit alsof hij ooit in een grot had geleefd. Misschien hadden zijn reuzenouders behoefte gekregen aan iets moderners? Dan was het vast elke dag een gevecht geweest om de postbode niet op te vreten, dacht ze.

Haar eigen vader, voor zover ze zich kon herinneren, was rede-

lijk normaal van lengte. Omdat haar moeder haar geen duidelijke antwoorden gaf, had Jess haar eigen conclusies getrokken over waar hij naartoe was gegaan. Als iemand ernaar vroeg, vertelde ze dat hij door buitenaardse wezens was ontvoerd en dat een onbetrouwbaar mannetje van de overheid – want overheidsmannetjes zijn altijd onbetrouwbaar – had geprobeerd dit geheim te houden.

‘Jess?’ Het was dokter Stannard.

‘Ja?’

‘De dokter vraagt of je je handschoenen uit wil doen,’ zei haar moeder.

‘Goed,’ zei ze.

‘Ze was ver weg, moeders,’ zei de dokter. Hij noemde mama altijd ‘moeders’. Dat sloeg nergens op. ‘Je was ver weg, hè, Jess?’

‘Ik denk het,’ zei ze.

‘Waar dacht je aan?’ vroeg hij.

‘Puppy’s,’ antwoordde ze.

Haar moeder keek haar aan met een blik die zei: ik weet niet waar je aan dacht, schat, maar ik durf ons huis erom te verwedden dat het geen puppy’s waren. Maar dokter Stannard leek blij met Jess’ antwoord.

Hij pakte haar hand, bekeek die van alle kanten en rolde toen Jess’ mouw op om naar haar arm te kijken. Toen hij klaar was, pakte hij haar andere hand. ‘En wat is dit?’ zei hij.

‘Wat is wat?’ vroeg Jess met een onschuldige glimlach.

‘Wat is het?’ vroeg haar moeder bezorgd.

‘Nou, hier worden we niet blij van, hè, Jess? Nee, dit is helemaal niet goed.’

Haar moeder boog zich net als de dokter voorover. Jess keek naar de kruinen van de twee volwassenen die naar de verbrande huid op haar pols staarden. ‘Ik voelde er bijna niks van,’ zei ze verdedigend.

Het was een paar dagen geleden gebeurd. Haar moeder was in de keuken, aan de achterkant van het huis, toen er op straat werd geschreeuwd. Meneer Olmos van nummer drieëndertig stond op de stoep te schreeuwen tegen de postbode, die, zei hij, wéér zijn nieuwe ijsmachine niet had bezorgd. De postbode probeerde uit te leggen dat hij geen pakketten kon bezorgen die nog niet in het sorteercentrum waren, maar meneer Olmos wilde niet luisteren. De postbode was absoluut ongeschikt voor zijn werk en zeer waarschijnlijk tuig dat andermans ijsmachine steelt.

Jess had zich bedekt en de deur opengedaan om te luisteren. De benedenramen hadden getint glas, maar als ze zich buiten waagde, moest ze ervoor zorgen dat ze helemaal bedekt was. Ze vond meneer Olmos aardig. Hij was altijd druk en begon aan nieuwe hobby’s zoals andere mensen begonnen aan nieuwe wc-rollen. Deze maand was het zelf ijs maken, vorige maand mondharmonica leren spelen, en een paar weken daarvoor probeerde hij een kleine raket te bouwen in zijn voortuin. Jess vermoedde dat hij stiekem een beetje opgelucht was toen die niet bleek te werken.

Terwijl ze stond te kijken hoe de ruzie uit de hand liep, krabde ze aan een jeukende plek op haar pols. Haar blote pols. Ze sprong terug de hal in en sloeg de deur dicht. Toen ze naar beneden keek, zag ze de iets opgestroopte mouw waar een stukje gladde witte huid onder vandaan was gekomen. Na maar een paar minuutjes in de zon was de plek veranderd in een klont vuurrode blaren.

‘Wat was dat?’ had haar moeder gevraagd toen ze de hal in kwam.

‘Meneer Olmos is boos om ijs,’ had Jess geantwoord.

Haar moeder schudde haar hoofd. ‘Met die man is altijd wel wat.’

‘Ik vind hem aardig.’

‘Je kunt de aardappels schillen,’ had ze gezegd toen ze terugliep naar de keuken.

Jess had haar mouw naar beneden getrokken en was haar moeder zonder er iets over te zeggen naar de keuken gevolgd.

‘Jess...’ zei haar moeder terwijl ze zorgelijk met haar vingers aan een loshangende haarlok draaide. ‘Als ik er niet op kan vertrouwen dat je op jezelf past... Ik kan niet elk moment van de dag op je letten!’

‘Dat hoeft ook niet.’

‘Je bent overdag naar buiten gegaan!’

‘Ik had me bedekt.’

‘Niet goed genoeg.’

‘Mijn mouw bleef hangen... ik heb het niet expres gedaan.’

‘Je hoeft niet zo’n toon tegen me aan te slaan.’

‘Ik sla geen toon aan.’

Haar moeder keek op naar dokter Stannard. Hij keek naar hen met zo’n begripvolle uitdrukking op zijn gezicht, dat Jess hem wilde slaan met zijn nietmachine.

‘Wat denkt u, dokter?’ verzuchtte haar moeder.

‘Ik denk dat ze voorzichtig moet doen, moeders. Echt heel voorzichtig.’

‘Hoor je wat de dokter zegt, Jess?’

Ze opende haar mond om iets te zeggen, om naar ze te roepen

dat het een ongelukje was geweest, dat ze voorzichtig dééd, dat ze áltijd voorzichtig deed. Maar in plaats daarvan keek ze voor zich uit, bevroren. ‘Mag ik gaan?’ vroeg ze uiteindelijk.

‘Waarnaartoe?’

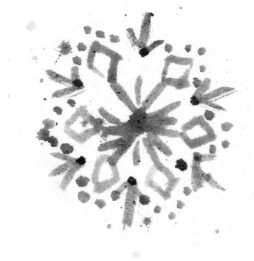
‘Een stukje lopen. Jullie kunnen makkelijker over me praten als ik er niet bij ben.’ Haar moeders blik was scherp als een mes. ‘Alsje-blijft,’ voegde Jess eraan toe.

‘Dan moet je je wel helemaal bedekken.’

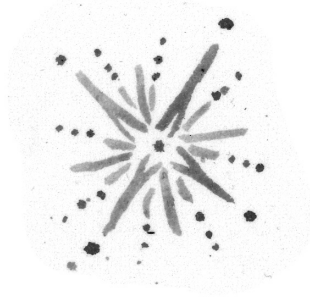
‘Dat weet ik.’ Jess griste de muts van het bureau.

Met een zucht plofte haar moeder op een stoel. ‘Vijf minuten dan,’ zei ze, ‘en geen minuut langer.’

Jess salueerde als een militair en liet de deur achter zich dichtval-len.

Ze zette haar skibril op en baalde omdat de oranje glazen de wereld een beetje saaier maakten. Over een muur van de gang strekte zich een treurig uitziende, geschilderde regenboog uit. Een verpleegkundige duwde een rolstoel voorbij die piepte als een vogeltje. In de stoel zat een bejaarde vrouw die haar van top tot teen bekeek. ‘Arme schat,’ zei de vrouw toen ze voorbijkwam. ‘Het komt allemaal goed.’

Jess wist dat volwassenen het moeilijk vonden om haar helemaal bedekt te zien. Waarschijnlijk hadden ze geen idee waarom een kind kleding moest dragen die het meest geschikt was om bijen mee te verzorgen. Voor hen was het in elk geval duidelijk dat dit kind niet normaal was en daarom medelijden nodig had. Jess wilde niemands medelijden. Ze had wat ze nodig had. Om te beginnen haar moeder. Haar irritante, bemoeizuchtige, fantastische moeder.

En natuurlijk had ze haar verhalen. Net die ochtend had ze een nieuw verhaal toegevoegd aan haar *Grote verhalenboek*. Op een dag zou dat haar rijk en beroemd maken en dan zou ze een groter bureau kopen zodat ze haar droom kon verwezenlijken: het schrijven van een *Nog groter verhalenboek*.

Ze ging een paar keer de hoek om, maar elke gang zag er bijna hetzelfde uit als de vorige. Tl-lampen gaven alles een blauwgroene tint. Op verschillende plaatsen stonden rijen oranje plastic stoelen, vastgeschroefd aan de muur. Ze stond stil bij een raam. Een streep licht sneed door het glas. Jess liet het licht over haar handschoenen glijden. *Ik kan ze uittrekken*, dacht ze en ze stelde zich voor hoe razend dokter Stannard zou zijn als ze het deed. Ze schrok wakker uit haar fantasie toen vlak voor haar gezicht een voetbal tegen de ruit knalde.

Ze tuurde naar beneden en zag een groep kinderen op straat. Een van hen, een broodmagere jongen, klom in het plantsoen bij de muur van het ziekenhuis om daar in de struiken te zoeken. Zijn vrienden slenterden wat rond en praatten zo hard dat je zou denken dat ze niet naast elkaar, maar meters uit elkaar liepen.

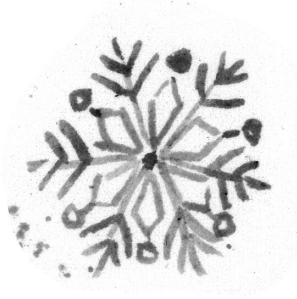
‘Schiet nou op!’ riep een van de meisjes. Ze had dezelfde asblonde haarkleur als de jongen. *Zijn zus*, dacht Jess. Vanuit de struiken klonk geschreeuw. De jongen kwam tevoorschijn met vuurrode striemen op zijn armen. De bal in zijn handen was plat.

‘Wat zei ik dat er zou gebeuren als je ermee ging voetballen?’ blafte het meisje. ‘Je gaat maar naar huis om een nieuwe te halen.’ De jongen begon tegen te sputteren, maar al snel werd hem de mond gesnoerd. Pas toen hij wegrende, liep de rest van de groep in de richting van het park aan het einde van de straat.

Zoals zo vaak voelde Jess zich leeg vanbinnen, alsof ze was uitgehoud met een ijsschep. Het meisje met het asblonde haar stopte met lopen, raakte achter op de anderen en ging op één knie zitten om haar veter te strikken. Ze zag er interessant uit, dacht Jess. Haar kleren waren haar te groot en haar spijkerbroek was versleten en zat bij de knieën onder de grasvlekken. Wat zou het meisje denken als Jess zich aan haar zou voorstellen, vroeg ze zich af. Hoe zou het zijn om een middag met deze kinderen door te brengen, de bal wat rond te trappen in de zonneschijn, elkaar te plagen en te praten over alles wat er maar in hun hoofd opkwam? Ze merkte dat ze glimlachte. Het vrolijke gevoel borrelde op als schuim uit een fles cola en was even snel weer verdwenen. Want op dat moment keek het meisje omhoog en zag haar.

Jess stak haar hand op, maar het meisje op straat bewoog niet en groette ook niet. Toen schoof er een wolk voor de zon en Jess zag haar reflectie in het raam, zag zichzelf zoals het meisje haar zag. Zag dat haar gezicht was bedekt met een muts en haar zwaaiende hand met een dikke witte handschoen.

Ze deinsde weg van het raam en wilde niets liever dan onzichtbaar zijn. Haar gezicht en borst gloeiden roodheet en ze kon het bloed horen kloppen in haar oren. Geen wonder dat het meisje niet had teruggezwaid. Jess leek niet eens op een meisje. Ze was anders. Ze was raar.

Jess dwaalde door de gangen, weg van het meisje aan de andere kant van het glas. Achter haar ging een deur open. Ze draaide zich om. Een verpleegkundige met een grijzende bos haar dat op staalwol leek, snelde uit de tegenovergelegen kamer de gang in. Terwijl de deur langzaam dichtviel, ving Jess een glimp op van de jongen die in de kamer in bed lag. Ze keek om zich heen of de hal leeg was en zonder erbij na te denken dook ze naar binnen.

Er was niemand in de kamer, op de jongen in het bed na. Hij leek van haar leeftijd. Aan een kant van het bed stond een vaas met gele bloemen en de vensterbank was bezaaid met beterschapskaarten. Ze zette er eentje overeind die was omgevallen. Er stond een babymuis op met grote oren, gewikkeld in dekens en lakens, met een thermometer in zijn bekje. De jongen lag doodstil. Vanuit verschillende ma-

chines liepen kronkelende snoeren naar zijn lichaam. Groene lichtjes knipperden en er klonk een regelmatige piep. Jess deed de luxaflex naar beneden en zette haar muts en bril af: half bedekt. Ze boog haar hoofd naar de bloemen en ademde diep in zodat de bloemengeur de scherpe ziekenhuislucht van ontsmettingsmiddelen verdrong.

Op het nachtkastje stond een foto. Er was een familie op te zien, staand op een gammel uitzierende steiger die zich uitstreckte over een bevroren meer. Op de voorgrond stonden met rijp bedekte bloemen en in de verte rezen besneeuwde bergen op. Zonlicht liet het ijs glinsteren. Zonlicht... Ineens voelde Jess druk op haar borst. Ze onderdrukte haar verdriet en draaide zich naar de jongen.

De jongen was haast zo bleek als Jess zelf. Spinnenwebben van blauwe aderen schenen door de huid bij zijn slapen. Met een zacht geluid ging zijn borst op en neer. Hij was mager, magerder dan op de foto. Daarop stond hij tussen zijn ouders in naar de camera te grijzen, terwijl zij lachten naar iets achter de fotograaf.

Wie was hij? *De zoon van een spion*, bedacht ze. Zijn vader – nee, zijn moeder – werkte op de gevaarlijkste plekken ter wereld. Ze sprak acht talen, had een zwarte band in judo en kon twaalf achterwaartse salto's achter elkaar maken. Zo'n vrouw had haar zoon vast getraind om haar op te volgen. Al toen hij twaalf was kon hij van honderd meter afstand de dop van een fles schieten, een helikopter besturen en overleven in de wildernis met alleen een regenponcho en een blik bonen.

Waarom lag hij hier? Nou ja, dat was duidelijk: zijn moeder deed onderzoek naar de omkoping van belangrijke zakenmensen, toen ze was betrapt. Agenten waren op pad gestuurd om haar familie ge-

vangen te nemen en ondanks het feit dat ze ze op afstand had weten te houden met alleen de inhoud van een bestekla, had ze de kogel waardoor haar zoon in een coma raakte niet kunnen stoppen...

Ineens voelde Jess zich vreselijk moe en begroef ze haar hoofd in haar handen. ‘Sorry,’ zei ze na een tijdje met een stem die dun en onnatuurlijk klonk in de stille kamer. ‘Het moet vreselijk zijn om daar zo te liggen. Met al die dingen die in je armen zijn gestoken. Om niets anders te horen dan dokters en verplegers die de hele tijd over je praten.’

Even hoopte ze stiekem dat de jongen zou antwoorden, maar er was natuurlijk alleen het trage raspen van zijn ademhaling. *Waar ben je?* vroeg ze zich af. Waren zijn gedachten afgedreven naar een andere plek? Droomde hij? Of lag hij gewoon te wachten? Te wachten tot er iets zou veranderen zodat hij eindelijk wakker kon worden?

Ze ging op het bed zitten en voelde de matras inzakken onder haar gewicht. ‘Ik weet een beetje hoe je je voelt. Met die dokters, bedoel ik. Ik kom hier om de paar weken en het enige wat ze doen is over me praten. Over hoe het met me gaat of wat ze de volgende keer met me willen doen. En niemand vraagt ooit wat aan mij, niet echt. Weet je wat ik wil? Ik wil dat er geen zon is, nooit. Voor niemand zon en dat iedereen hetzelfde is als ik. Klinkt dat erg? Dat ik zou willen dat de rest ook in het donker moet leven? Nou ja, het kan me niks schelen als het erg klinkt.’

Ze trok een handschoen uit, pakte de hand van de jongen en verwachtte stiekem dat zijn vingers zich om die van haar zouden vouwen. Maar er gebeurde niks; zijn vingers lagen er maar, bewe-

gingsloos en koud. *Zo koud*, dacht ze. Ineens vlamde er een angstig gevoel in haar op. Hoe kon iemand zo koud zijn en toch nog leven? Maar sommige mensen zouden zich ook afvragen hoe iemand kon leven zonder zon, zoals zij.

‘Het hoeft niet,’ besloot ze. ‘Niet iedereen hoeft zo te zijn als ik. Maar ik zou willen dat er een plek was waar ik naartoe kon. Ergens waar het veilig is.’ Ze zuchtte diep.

Op de stoel in de hoek stond een tas, van bruin leer, versleten. Een damestas, die leek op die van haar moeder. In het openstaande vak kon ze een sleutelbos zien liggen, wat waarschijnlijk betekende dat de eigenaresse van de tas maar eventjes weg zou zijn. Wat betekende dat ze vast al op de terugweg was. Wat betekende dat Jess hier weg moest, want anders had ze heel wat uit te leggen.

‘Ik hoop dat je snel wakker wordt,’ fluisterde ze toen ze over de jongen heen boog. Ze streek een lok bruin haar weg die over zijn ogen was gevallen. ‘En ik hoop dat je tot die tijd fijn droomt.’

Ze zigzagde terug naar de kamer van dokter Stannard, waar haar moeder al voor de deur stond te wachten. ‘Vijf minuten had ik gezegd.’

Jess knikte. Het had geen zin om dat tegen te spreken.

‘Die brandwond moet verzorgd worden.’

‘Ik zei toch dat het niet hoeft.’

‘Het moet wel, dat weet jij ook.’

‘Ik wil niet.’

‘En toch moet het.’ Haar moeders toon werd milder. ‘Kom op, kleine. Het is maar eventjes. Laten we gaan, dan kan de verpleegkundige ernaar kijken en kunnen we naar huis.’